

LIBRIS

A.T. Branca

We know
books

TANDEM CU UMBRELE

E I K O N

București, 2022

precauție	7
mesagerie	9
metamorfoză.....	11
despărțire	13
afirmare de sine.....	15
însemnare.....	16
înțelegere.....	20
cadențe	22
voi nu știți.....	24
visul	28
umbrele grotei.....	30
pustiire	33
numărătoarea inversă	35
citim	37
suflet dezgolit.....	39
acrobații	41
cruciadele împotriva visării	43
uitare.....	45
devreme.....	47
jocul destinului.....	49
oglindire.....	50
două vieți.....	52
însetat de necuprindere	54
înstrăinare.....	56
corul poezilor fără chip.....	57
caii năzdrăvani	59
singur	62
spinii trandafirului	65
așteptări.....	67

iluzia clarului de lună.....	69
mă întrebi.....	71
punctul de sprijin.....	73
armonii.....	75
zădărnice.....	77
călătorul.....	79
cântec nedeslușit.....	80
ceas fără rost.....	81
păsări de noapte.....	82
semne.....	84
cântecul fluierului.....	85
o lacrimă.....	87
patru umbre.....	88
eu și temeritatea mea.....	90
devenire.....	91
suntem o sete.....	92
compoziții.....	93
amfora înserării.....	94
capătul de ață.....	95
bucurii mici și mari.....	96
fără glorie.....	98
acele zile.....	101
timpul blazării.....	102

precauție

e recomandat să nu întinzi mâna unui
necunoscut

înainte să dai căutare pe Google
un nume îți aduce mai multă informație
decât ai afla călătorind zece ore cu o persoană
și cel mai important e că nu trebuie să îl
privești în ochi
nu te expui deloc. privești marea de sus, de pe
țarmul înalt

și necunoscutul se poate involbura oricât de
amenințător
dacă ți-a întins mâna primul, știe deja despre tine
mai multe decât te-ai fi gândit să îi spui vreodată
nu te ajută deloc să eziți să îi strângi mâna
poți chiar să îl îmbrățișezi ca pe o cunoștință
veche
dacă ești un înotător bun, ai să scapi numai cu o
stare de gol în piept
să dai o formă golului interior e greu. e ca și cum
ai vrea să faci o sculptură în fum sau în vânt

LIBRIS

We know
books

să o umpli cu orice fel de emoție e ușor. te poți
amăgi chiar

că îți va ieși un vers bun

marii maestri spun câteva vorbe, niciodată mai
multe

ecoul lor te urmărește însă ca o simfonie. poate
asta e poezia

sau poate e numai ambiția ta de a crede asta.

mesagerie

pe telefon mesajele continuă să vină. de parcă
dincolo de moarte cuvintele ar mai avea trup

o față

o inimă

în realitate *până când moartea ne va despărți*

nu are nicio solemnitate

nu e nevoie de un sobor de preoți să pună cruce
trăirilor

mângâierea uitării e de ajuns

tandrețea crudă a nepăsării

obrazul întors spune povestea celuiilalt obraz

întunecat de resentimente

starea de necesitate are întotdeauna cauze

justificate

și consecințe extreme

sunt o visătoare. pentru mine libertatea nu e o
utopie

mai cred, ca înainte să se piardă o lume în
crepuscul:

că omul e o ființă inteligentă. și liberă

LIBRIS

We know
books

mai cred că nu am trăit și nu am murit
degeaba asta vor spune mereu mesajele.

metamorfoză

auzeam în jurul meu: te-ai schimbat!
și nu știam: asta era bine sau era rău?
mă simțeam întreagă, deși mă priveau de parcă
pierdusem ceva. sau mă metamorfozasem
(cei apropiați, ceilalți nu le păsa)
devenisem o străină pe care o urau pentru că îmi
luase locul

*adevărul era nu că ne priveam cu alți ochi,
perspectiva era alta*

era soare și dintr-odată începea să plouă
cu cuvinte lungi mai ales, dar și cu unele grele
ploua fără sens peste echilibrul, reținerea mea
peste prevederile impuse, dependența unuia de
celălalt

uneori îmi ieșeam din fire totuși
îmi era atât de rău de parcă respiram aerul
ascuțit al unor cactuși

LIBRIS

We know
books

atunci cuvintele treceau prin haine, prin piele,
prin carne. niște țepușe otrăvite
adormeam sfârtecați în așternuturile albe
dimineața nu era nicio urmă de sânge. nicio
urmă de noi.

despărțire

o vreme am ascultat încordată povestea lui
pe care mi-o spunea în fiecare seară când mă
așezam la somn
și o relua dimineața de unde mi se tăiasse filmul
l-am crezut, o spunea atât de frumos!
dacă nici în cel mai apropiat ție nu crezi, ești pierdut,
dar frumosul povestirii lui avea ceva străin de
drumul meu
pașii nu-mi ieșeau la număr. și i-am zis: mai încet
ia și tu o pauză, o vacanță, lasă-mă!
și s-a făcut liniște repede în mine
și era bine
acum semaforul ținea mai mult. aveam vreme să
citesc printre rânduri
aerul era mai blând, nu-mi mai apăsa dușmănos
umerii
umbrele se înșirau ordonat pe urmele mele
și numărul pașilor era același, chiar dacă
faceam un ocol să ajung acasă